

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Μία κίσηματική περιπέτεια του γέντος πρωταγωνιστού του κινηματογράφου Ζάν Μυρά).

Ζάν Μυρά, ο διάσημος πρωταγωνιστής τούων φίλμ, είνε σήμερα τὸ ἰνδαλμα ἑκατοντάδων χιλιάδων γυναικῶν σ' ὄλο τὸν κόσμω. Δὲν ὑπάρχει γυναιὴ τῆς γῆς, στήν ὁποία νὰ μὴ βράσκηται γυναικὲς πού θὰ λαγταροῦσαν νὰ κατατήσουν τὴν καρδιά τοῦ ὄραίου αὐτοῦ μελαχροινοῦ νέου. Μά, ἀλλοίμονο! τὼρα πειὰ ἡ γυναικὲς δὲν τοῦ κάνουν καμμία σχεδὸν ἐντόπια.

Ὅσοῦο, ὅταν ὁ Μυρά δὲν ἦταν ἀκόμα ὁ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἀλλ' ἕνας ἀπλὸς μαθητὴς τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ὁδείου, ὅταν ἡ γυναικὲς δὲν ἔτρεχαν πίσω του, ἀγάπησε κι' αὐτὸς μὲ πάθος μιὰ νέα, μιὰ ἐξαδέλφη του, καὶ κατάλαβε πὸσο είνε τρομερὸ ν' ἀγαπᾷ κανεὶς χωρὶς ἑλπίδα... Τὴ θλίβερη αὐτὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ ἐξιστόησε τελευταία ὁ Μυρά σ' ἕνα γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιόδικό. Μεταφράζουμε ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ κομμάτι πρὸς χάριν τῶν ἀναγνώστῶν μας.

— "Ἄν γίνεις ἠθοποιός, δὲν θέλω πειὰ νὰ σὲ ξέρω γιὰ παιδί μου! μὴν εἶτε μὲ ὀργισμένη φωνὴ ὁ πατέρας μου, ὅταν τοῦ ἀνακοίνωσα τὴν ἀπόφασί μου νὰ ἐγγραφῶ στὴ δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὁδείου. Θὰ σὲ ἀποκηρύξω! Δὲν θέλω ἐγὼ θεατρίνους στὴν οἰκογένειά μου!

— "Ἄν ὁ πατέρας μου μοῦ ζήτησε καὶ τὴν προσωπικὴ μου γνώμη, τί φρονοῦσα δηλαδὴ γιὰ τὸ θέατρο, θὰ μάθαινε μὲ μεγάλη του ἐκπληξί ὅτι ἡ τέχνη αὐτὴ δὲν μ' ἐνθουσιάζει διόλου, κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιμονή μου νὰ γίνω σὺναι καλὰ ἠθοποιός. Πού νὰ φαντασθῆ ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος πὸς εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασί αὐτή, ὅχι ἀπὸ ἰδιαιτέρη κλίσι πρὸς τὴν Τέχνη, μὰ ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀνζέλ, τῆς ὄραίας ἑξαδέλφης μου!... Κάθε δὲ ἐπιθυμία τῆς Ἀνζέλ, ἦταν γιὰ μένα διαταγὴ πού ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ, ἀδιάρητο μὲ ποιὰ θυσία.

— "Ἡ ἀπόφασί μου νὰ γίνω ἠθοποιός είνε ὀριστικὴ! ἀποκηρύχθη στὸν πατέρα μου. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιμένετε ν' ἀλλάζω γνώμη..."

Ὁ πατέρας μου μοῦ γύρισε τότε τὶς πλάτες ἀπότομα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Ἡ καρδιά μου σπάρραξε ἀπὸ τὸν πόνο ἐπειδὴ λίθησα τὸν καλὸ μου πατέρα, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει τόσες θυσίες γιὰ μένα. Δὲν ἤθελα ὅμως, δὲν μπορούσα νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ τὴν Ἀνζέλ. Τὶ ἀχάριστοι πού είνε οἱ νεοὶ ἀέναντι τῶν γονέων τους!

Ἦμιον τότε δεκαεννιὰ ἐτῶν καὶ ἀγαποῦσα τρελλὰ τὴν ἑξαδέλφη μου. Τὴ λάτρευα ἀπὸ δώδεκα χρόνων παιδάκι. Ὅσο μάλιστα περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο καὶ τὸ ἀσθημά μου γι' αὐτὴ μεγάλωνε. Δὲν εἶχα βέβαια τὴν παρακιρρὴ πείρα τῆς γυναικας. Καταλάβαινα ὅμως ἀπὸ ἔνστικτο πὸς ἡ ἑξαδέλφη μου δὲν ἐννοιοῦθε τίποτα γιὰ μένα καὶ πὸς τῆς ἄρεσε νὰ μὲ βλέπῃ νὰ βασανίζωμαι γιὰ τὸ χατήρι τῆς...

Στὴν Ἀνζέλ χάριζα ὅλα τὰ παιχνίδια μου καὶ τὰ εἰκονογραφημένα βιβλία μου, τῆς ἔγραφα ὅλα τὰ μαθήματά τῆς καὶ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἔκλεβα ἀπὸ τὸ κελλῆρι μας κατὶ θανάσια μῆλα πού μᾶς ἔστειλε μιὰ θεία μας ἀπὸ τὴ Νορμανδία καὶ γιὰ τὰ ὁποία τρελλανόταν ἡ τσαζινα ἑξαδέλφη μου. Ἦμιον, τέλος, ἱκανὸς νὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴ δῶ νὰ χαμογελά... Ἡ ἀλήθεια δὲ είνε πὸς ἡ ἑξαδέλφη μου δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ χαμογελά. Ὅχι ὅμως μὲ τὸν τρόπο πού ἤθελα ἐγὼ...

Μεγάλωσα καὶ δὲν μπορούσα νὰ ξεφορτώσω ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν ἰδιότροπη ἑξαδέλφη μου. Ὅταν τῆς ἐξομολογήθηκα τὸ ἀσθημά μου, ἔκεινη ἔκανε ἕνα χαριτωμένω μορφασμὸ καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

— "Ὅχι, Ζάν! Σ' ἀγαπῶ, μὰ δὲν μὲ συγκινεὶς διόλου!

— Ἀνζέλ, εἶσαι ἡ μοναδικὴ μου σκέψη... Ἄν δὲν σὲ πάρω...

— ... Ὅθ' σκοτωθῆς;

— Ἴσως!

Ἡ Ἀνζέλ, ἀκούγοντας τὸ «ἴσως» αὐτό, ἔβλε τὰ γέλια. Ἐγὼ ἔγινα κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ μου καὶ τὴν ἄφησα κι' ἔφυγα, ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὴν ξαναἰδῶ στὰ μάτια μου... Ἐννοεῖ-

ται πὸς ὕστερ' ἀπὸ δύο μέρες ἔτρεχα σὺν τρελλὸς στὸ σπίτι τῆς... Μὲ δέχτηκε μὲ τὸ αἰῶνο χαμογέλιό τῆς, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παρακιρρὴ ἀνησυχία γιὰ τὴ διήμερὴ ἀπουσία μου...

Καὶ ἕνα πρωί, ἐκκρίθη τὸ περφομένω μου... Ἐκεὶ πού κουβέντιαζα μὲ τὴν Ἀνζέλ, μοῦ εἶπε ἑσφηνιά:

— Καταλαβαίνω ὅτι μονάχα ἕνα ἠθοποιὸ θὰ μπορούσα ν' ἀγαπήσω μὲ τὴν καρδιά μου... Ἄ! λατρεύω τοὺς ἠθοποιούς... Τὶ ἐπιβλητικοὶ ἄνδρες πού είνε ὅλοι...

Μιὰ ἐλπίδα ἔλαμψε τότε μέσα στὴν ψυχὴ μου.

— Δὲν μοῦ λές, Ἀνζέλ, ρώτησα τὴν ἑξαδέλφη μου, ἂν ἐγὼ γίνω ἠθοποιός, θὰ μ' ἀγαπήσῃς;

Ἡ Ἀνζέλ πήδησε στὸ λαμπὸ μου καὶ μὲ φίλησε ἐνθουσιασμένη:

— Ἄν γίνεις ἠθοποιός, ἂν σὲ ἰδῶ νὰ παίξῃς στὴ σκηνή, ἡ καρδιά μου θὰ σοῦ ἀνήκῃ!

Νὰ γιατί, ἀφηγηόμενος τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου, γράφτηκα στὴ δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὁδείου, γιὰ νὰ γίνω ἠθοποιός...

Θεοφῶ περὶττὸ νὰ σὰς ἐξιστοήσω πὸς πέρασαν τὰ τέσσερα χρόνια πού φοιτοῦσα στὸ Ὁδεῖο. Ὅταν συλλογίζομαι τὴν περίοδο ἐκείνη τῆς ζωῆς μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔζησα τότε περπατώντας σ' ἕνα τεκτονικὸν ὄρειν, σὺν ἀκροβάτης, χωρὶς νὰ πατῶ στερεὰ σὲ γῆ. Τὸ μεθύσι τῆς καλλιτεχνικῆς μελέτης, ἡ ψυχρότητα πού ἔδειχνε ἀέναντι μου ὁ πατέρας μου καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Ἀνζέλ, ὅλ' αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ εἶμαι διαρκῶς ζοισμένος καὶ νὰ μὴν ξερῶ οὔτε ὁ ἴδιος πού νὰ σταφῶ...

Παραλείπω λοιπὸν τὰ καθέαστα τῆς χρονιότης ἐκείνης περιόδου καὶ φτάνω στὴ βραδεία, κατὰ τὴν ὁποία παρουσιάστηκα γιὰ πρώτη φορὰ μπρὸς στὸ κοινὸ. Ἐπαῖξα — θυμῶμα πούλ καλὰ — κάπως δευτέρο ὄλο στὴ «Λημπαδηφορία» τοῦ Πόλ. Ἐρβιέ. Διαρκῶς εἶχα τὰ βλέμματά μου στὸν πατέρα μου καὶ στὴν Ἀνζέλ, πού καθόντουσαν κοντὰ-κοντὰ, στὰ πρώτα καθίσματα τῆς πλατείας... Καὶ φαντάζομαι τὴ χαρὰ μου ὅταν διέκρινα κάποια περιφάνεια στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου καὶ μιὰ ἄπειρη ἀγάπη στὰ μάτια τῆς Ἀνζέλ...

Ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἦμιον τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου... Τὰ ξανάφτιαξα μὲ τὸν πατέρα μου πού ὀμολόγησε ὅτι ἔχω θεατρικὸ ταλέντο, κι' ἡ Ἀνζέλ ἦταν πειὰ τρελλὰ ἐροτευμένη μαζί μου. Ἐπὶ πλέον δέ, εἶχα ἀρχίσει νὰ νοιώθω πραγματικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν τέχνη μου... Τὶ ἄλλο μπορούσα νὰ ἐπιθυμήσω;

Μὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν βάσταζε πούλν καιρὸ...

Μιὰ μέρα ἡ Ἀνζέλ ἔπαψε νὰ βροῖσκη ἐνδιαφέροντας τύπους τοὺς θεατρίνους καὶ ἀρχισε νὰ συγκινεῖται περισσότερο μὲ τοὺς... ἀστρόνομους. Τὴ μεταστοφῆ αὐτὴ τῶν προτιμήσεων τῆς μοῦ τὴν ἀπελάληψε μὲ καταπληκτικὴ ἀφέλεια καὶ ἀπάθεια, προσθέτοντας ὅτι τὸ νέο ἰνδαλμὸ τῆς ἦταν ἕνας μαθητὴς τοῦ διασημοῦ ἀστρόνομου Καμίλω Φαμμαριῶν.

Ἐμεινα ἐμβρόντητος.

— Μιλὰς σοβαρῶ, Ἀνζέλ;

— Ναι, ἀγαπημένω μου Ζάν! Μιλῶ σοβαρῶστατα...

— Καὶ μένα δὲν μὲ συλλογίζεσαι διόλου; Λημονεῖς ὅτι ἔγινα ἠθοποιός ἐπειδὴ μοῦ τὸ ζήτησε ἐσύ;

— Ναι, αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου... Δεῖχνεις πὸς ἔχεις μεγάλη καρδιά... Μὰ τώρα ἔπαφα πειὰ νὰ σ' ἀγαπῶ... Ὅθ' σὲ θεωρῶ πάντοτε ἕνα καλὸ φίλο — καὶ τίποτα περισσότερο...

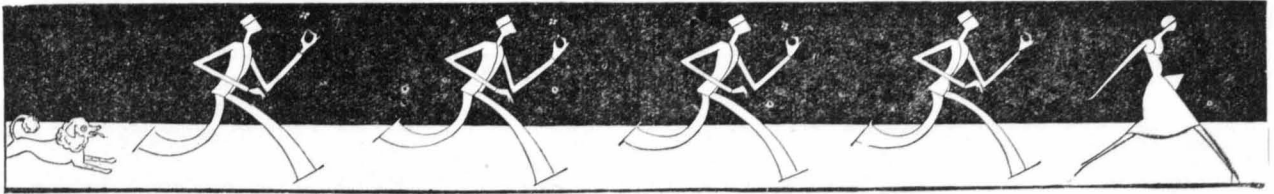
***

Ποῖα λόγια θὰ μπερῶσουν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀπελπισία μου; Νὰ χάσω τὴν Ἀνζέλ, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού νόμιζα ὅτι τὴν εἶχα κατακτήσει τελειωτικὰ καὶ ἐνῶ ἦμιον ἔτοιμος νὰ πῶ τὸ πατέρα μου ὅτι σκόπευα νὰ τὴν πάρω γυναικά!... Στὴν ἀρχή, σκέφτηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ θέατρο, γιὰ ν' ἀποδειξῶ τῆς Ἀνζέλ ὅτι τὴν περφοροῦσα. Μὰ τότε κατάλαβα ὅτι αὐτὸ ἦταν πειὰ ἀδύνατο... Εἶχα ἀγαπήσει πειὰ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά τὴν τέχνη μου...

Ἀδτὴ τὴ φορὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ

Ὁ Ζάν Μυρά καὶ ἡ Μαρι Μπέλλ, σὲ μιὰ καινούργια ταβία.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ;...)

ΣΤ'

— Θέλετε άνθη, δεσποινίς ; Σας άρέσουν τὰ άνθη ; Θα σας άγοράσω ένα όμοιο μπουκέτο. Μιλήστε μου μόνο, μη με βασανίζετε έτσι.

— Μά γιατί είσατε τόσο πεισματάρα ; Σας μιλώ τόση ώρα και δέν μου λέτε λέξι. Είσατε πολύ κακή, δεσποινίς.

— Δέν θέλετε νά πάρουμε ένα ταξί ; Δέν θέλετε άνθη ; Δέν θέλετε νά σάς συνοδέψω ; Μά λέστε μου, επί τέλους, τί θέλετε ; Πέστε μου μιá μονίχα λέξι, σάς θερμοπαρακαλώ.

Τσιμουδιά έγώ.
Κι' όμως, ή σιωπή μου αυτή κι' ή άδιαφορία μου, δέν τόν κάνον ν' άπελπιστή. Έξακολουθεί νάρχεται πλάι μου, τηρώντας τη σχετική απόστασι και τὰ σχετικά προσήματα, για νά μην παρεξηγηθή.

Όταν περνούν πλάι μας διαβάτες, σωμαίνει και κάνει τόν άδιάφορο. Μά όταν μείνουμε πάλι μόνοι, ξαναρχίζει τó ίδιο τροπάρι.

Είνε μολαταύτα πολύ διακριτικός.

- Λοιπόν, δεσποινίς ;
- Έπιμένετε ;
- Μ' άκούσατε ; Θα φύγω...
- Καλή νύχτα σας.

Και φεύγει πραγματικώς. Βοισκόμαστε άλλωστε σέ μέρος με πολλά φόντα και περισιότερο κόσμο και δέν θέλει νά εκτεθή.

***

Δέν προφτάνει όμως νά φύγη αυτός, και ξεφτυρνεί πλάι μου, σαν νά βγήκε πραγματικώς άπ' τή γη, ένας γηραιός κύριος. Είνε σοβαρά κι' αυτός ντυμένος, μά πολύ γέρος. Άσφαλώς τὰ έχει περασμένα τὰ 60. Μάλιστα, φρόδια, μουστάκια — άφραλλίδια για τήν άκριβεια — είναι κατάλευκα.

Με λοξοκοιτάει με τὰ μικρά, πονηρά, μυοπικά ματάκια του,

κάνω δυό μήνες νά δώ τήν 'Ανζέλ. Κατόπιν έφυγα για μιá μεγάλη τουρνέ στη Νότιο Γαλλία.

Μία μέρα, έλαβα άπ' τόν πατέρα μου ένα γράμμα, στο όποιο μεταξυ τών άλλων, με πληροφορούσε, ότι ή 'Ανζέλ παντρεύτηκε μ' ένα άξιωματικό του άποικιακού στρατού κι' ότι είχε ήδη φάγει με τó σύζυγό της για τó 'Αλγέριο !

Ή άπιστη 'Ανζέλ είχε λησμονήσει και τόν άστρονόμο της. Δέν μπόρεσα νά μη γελάσω, μολοντί ή καρδιά μου μάτωνε άπ' τόν πόνο. Ή 'Ανζέλ ήταν για πάντα χαμένη για μένα...

Μά ούτε ó άξιωματικός δέν πρόφτασε νά χαρή πολλών καιρών τή γοητευτική αυτή ύπαρξι, γιατί, τρεις μήνες μετά τήν άφιξι της στο 'Αλγέριο, ή 'Ανζέλ πέθανε από πυρετούς. Ή λεπτή κράσις της δέν μπόρεσε ν' άντέξει στο κλίμα τής επαρχιακής πόλεως, όπου είχε μετατεθεί ó σύζυγός της.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Και σήμερα, όταν ξανασυλλογίζομαι τήν 'Ανζέλ, δέν ξέρω άν πρέπει νά κλάψω τήν πρώτη γυναίκα που έκανε τήν καρδιά μου νά χτυπήσει έρωτικά ή τήν άμυαλη ξαδέλφη μου που έγινε άφορμή, χάρις σέ μιá περαστική ιδιοτροπία της, νά γίνω ήθοποιός...

ZAN MYRA

με... όσφραίνεται, με ζυγίζει, με ψυχολογεί...

Προσπαθεί με μιá λέξι νά μπη στο νόημα.

Ποιά είμαι ; Από πού έρχομαι ; Πού πηγαίνω ;

Σχηματίζει, τέλος, τήν εντύπωσι πώς δέν ύπόχρει κανένας κίνδυνος, πώς είμαι αδέσποτη και βάσει σ' ένεργεια... τó μέλι και τή ζάχαρι :

— Μοναχούλα, δεσποινίς ;

Έγώ όστόσο, δέν τού δίνω άπάντησι. Σωμαίνω...

Μά ó έξηγητάρης Δόν Ζουάν δέν άπελπίζεται εύκολα. Έρχεται πιο κοντά πλάι μου κι' άρχίζει νά μου λέη :

— Άκου, μικρούλα... Έγώ είμ' άνύπαντρος. Χέ, χέ, χέ... Τί νά τήν κάνης τήν παντρεία ;... Καλύτερα νάμια κανένας έλεύτερος... Γκαρσόνι, κατάλαβες ;... Είμαι, πού λέξ, γεροντοπαλλήκαρος... Γιατί όχι ;... Έχω ένα σπίτι πρώτης γραμμής, σωστό παλάτι... Έχω τόν τρόπο μου... Θέλω νά πώ πώς δέν θά σου λείψη τίποτε, κατάλαβες ;... Κι' άκου και τούτο... Θα τὰ πάμε καλά... Νά με συμπιάδης πού στά λέω έτσι, μά κι' όξω... Μά έτσι είμ' έγώ... Καθαρά λόγια, πατριωτές δουλειές... Έμένα,

ναί έμένα, με παρακαλάνε ή μικρούλες... Μά έγώ έχω τίς άρχές μου... Μόλις σ' άντίκρισα, είπα : Νά, αυτή σου πάει γάντι... Σύμφωνοι ;

— Μά μιλα λοιπόν. Πές και σ' καμιά κουβέντα... Όρίστε ;

— Δέν μιλάς ;... Ναζού φαίνεσαι... Έρχεσαι έδω παραάτο, στο «Σολωνεία», νά πάρουμε μιá πάστα ;

— Μίλα, μωρέ κοκόνα μου, δέν φέρονται έτσι στους γέρους... Τους γέρους νά τους σέβασαι... Κι' όταν σου λένε κάτι, έσύ νά μη λές όχι... Κατάλαβες ;

— Πάλι δέν μιλάς ;... Θές νά φύγω ;... Καλά, θά φύγω... Μά, νά μου τó θυμηθής, θά μετανοιώσης... Θα ρθή μέρα πού θά σέ σπρώξη ή ανάγκη νά ρθής νά με ζητήσης και δέν θά με βοηθής. Δέν θά με βοηθής, κατάλαβες ; Διώχνεις τήν τύχη σου, μικρούλα...

— Θάρθη μέρα πού θά σέ σπρώξη ή ανάγκη... (Σκίτσο του κ. Άντ. Βώττη).

Γιατί σου τó είπα, νομιζω... Έχω τόν τρόπο μου έγώ, δέν είμαι κανένας προσητής... Λεφτά, κατάλαβες ;... Πολλά λεφτά... Κι' όταν έχει κανείς λεφτά και τί δέν κάνει !... Φορεσιές, διαμαντικά, καπέλινα, τούτο, εκείνο... Κατά... ..

Μά δέν πρόφτασε νά τελειώση. Έγκαιμα μ' άτότημη στροφή προς τὰ πίσω και γύρισε γρήγορα—γρήγορα στους συνόδους μου, άφινόντας τον έμβρόντητο καταμεσης τού δρόμου...

***

Αυτές ήσαν ή περιπέτειες τών δυό νικητερινών μου περιπάτων. Τι προκατεί άπ' αυτές ; Ότι πράγματι, μπορεί μιá κυρία νά κυκλοφορήσει έξω τή νύχτα, χωρίς κινδύνους και σοβαρές περιπέτειες. Ή μικρονοχλήσεις δέν λογαριάζονται, όταν μάλιστα ή ανάγκη τής νικητεριής έξόδου είναι μεγάλη, τραγική.

Προέκυψε ακόμα από τήν έρευνα αυτή του «Μπουκέτου» και τó εζήξ : Ότι πού σημειοί στις περιπτώσεις αυτές είναι ó ντόπιος. Πευράζομαι φυσικά, άλλα σινεσταλμένα. Έκείνοι που ύπερβαίνουν κάθε όριο ντροπής, είναι οι ξένοι. Άπεδείχθη δηλαδή, πρός τιμήν τών 'Αθηνάίων, ότι είναι πού πολιτισμένοι άπέναντι τών γυναικών άπ' τους κ. κ. Εθροπαίους. Κι' αυτό είναι κάτι, είναι τó πάν.